

MÉGIS

Az élet himnusza

Az élet egyetlen-ezért vedd komolyan.

Az élet szépség - csodáld meg.

Az élet boldogság - ízleld.

Az élet álmom - tedd valósággá.

Az élet kihívás - fogadd el.

Az élet kötelesség - teljesítsd.

Az élet játék – játszd.

Az élet érték – vigyázz rá.

Az élet vagyon – használd fel.

Az élet szeretet – add át magad.

Az élet titok – fejtsd meg.

Az élet ígéret – teljesítsd.

Az élet szomorúság – győzd le.

Az élet dal – énekeld.

Az élet küzdelem – harcold meg.

Az élet kaland – vállald.

Az élet jutalom – érdemeld ki.

Az élet élet – éljed.

Teréz anya

ISTEN EREJE ÉS BÖLCSESSÉGE:

a kereszt titka, amelyet Isten elrejtett a bölcselkedők és okoskodók elől,
de kinyilatkoztatta a kicsinyeknek. Örültség a pogányoknak, botrány a
zsidóknak.

Isten örülten és botránnyosan szeret minket?

Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte...
A Szentlélek erejéből öltött testet, hogy földi barátai legyenek,
akikért életét adhassa...

Lehetséges ez? Szerethet így *egy* isten? "Egy" isten nem. De *az* Isten igen!
A bölcselkedők transzcendenciájának határait átörve leszállt hozzánk a Három
Szent Személy, hogy külön-külön és együttesen részt vegyen az emberi világ
földi és örök alakításában.

Leszállt a természetesbe, hogy azután magával ragadjon minket a
természetfelettibe.

Áttörte a mag szabta határokat.

Mert úgy szerette a világot!

Lehetséges ez? Nem örültség, ostobaság, botrány?

Mi megtapasztaltuk Őt, és mégis, hinni kellett, hogy szeret
-mondja SZENT JÁNOS. A tényt, a tapasztalatot hinni? „Elhittük, hogy szeret.”

A szeretet örültségre is képes. Az Isten szeretete is.

Hinni kell! De jó, hogy így van!

Mert akkor valóban Isten nyilatkozott meg nekünk és akkor valóban
partnerei lehetünk.

Uram, csak egy szikrát gyújts fel bennem a szeretet ez örületéből!

Zsolnay Béla

Az Eucharisztia a világ középpontjában

(Henry Boulad jezsuita lelkipásztor magyarázata alapján)

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy kicsi fűszál egy dombon. Boldogan ringatózott a szélben, és örült, hogy él. Amikor megéhezett, a földből fölszívott egy molekulányi darabkát és megmagyarázta neki:

- Nézd, most megeszlek, mert éhes vagyok... Egyébként őszintén sajnállak, mert tökéletességben nagyon szép vagy, te parányi molekula! Milyen önző vagyok, hogy halálot készítem elő, hogy élhessek! Nem kellene inkább hagynom, hogy tovább élj a földben?

Akkor a molekula így szólt:

- Semmit sem értesz! Gondold csak meg, hogy nem vagyok több egy molekulánál. Ha viszont magadhoz veszel, én is élővé válok, sejt lesz belőlem. Éppen ezt akarom, amióta csak gondolkozni tudok: olyan akarok lenni, mint te, táncolni szeretnék a szélben és a napfényben, s nem eltemetett molekula lenni a sötét földben.

Egy kis bárányka ugrált arra, meglátta a kicsi fűszálat, és meg akarta enni. A korábbihoz hasonló párbeszéd zajlott le közöttük. Azután sok társával együtt leharapta a fűszálat. Estefelé a bárányka hazafutott az istállóba,és ott találta a kisfiút sírva.

- Miért sírsz? – kérdezte a kisbárány.

A kisfiú szorosán magához ölelte és így szólt:

- Papa azt mondta, hogy téged fognak levágni, és mindnyájan belőled fogunk majd enni.

A bárányka nagy szemeket meresztett és így szólt:

- És te ezért sírsz? Akkor egyáltalán nem is érted, miről van szó, barátom! Nézd, most csak egy kis bárányka vagyok az állatok világából. De ha elfogadsz és megeszel, része leszek

az ünnepnek, olyan leszek, mint te – te magad leszek, végre az leszek, amiről mindig álmodtam: ember leszek. Kérlek, vigyél apádhoz! A fiú megértette. Felvette a kis fehér báránykát és apjához vitte.

„Fogadj magadba!” ... Az egész világmisztérium kifejeződik ezekben a jelenetekben. Az alacsonyabb rendű lények valamilyen magasabb rendű létre vágyanak, és a magasabb rendű életben elhalva kívánnak tovább élni. De vajon megáll-e a folyamat ott, ahol a kisfiú a báránykát elköltötte?

Nincs-e még egy felettünk álló lény, akinek ezt mondhatjuk: „Fogadj magadba!”? – Ezelőtt kétezer esztendővel pontosan ezeket a szavakat mondta valaki, de megfordítva, ránk, emberekre alkalmazta:

„Vegyétek és egyétek, ez az én testem.”

(Mt. 26,26)

„Így az is élni fog általam, aki engem eszik.”

(Jn. 6,57)

„Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az bennem marad, és én őbenne.”

(Jn. 6,56)

A hallgatókat ez nagyon megdöbbenetette. A biztos halálból új élet fejlődik? Tán az ember évezredes sejtése végül is valóság? Igazság?

Így van! Új birodalom kezdődött! Született közöttünk egy ember, aki az Isten országát, ezt az egészen új igazságot hordozta bensejében. Jézus Krisztus, a történelem közepe és tengelye. Nyiss ki bármilyen lexikont és keresd benne bárkinek a nevét vagy bármely eseményt, és kapcsolatba kerülsz ezzel az emberrel, amikor meglátod ezt a jelölést:

„Kr. E.” és „Kr. U.” Ez a szerény, ismeretlen ács, valami ismeretlen táj ismeretlen fafujából életünk központja és

irányítója lett.

Ő maga mondta magáról:

„Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet,... a kapu,... a jó pásztor,... a szőlőtő,... a Mester és az Úr,... a világ világossága,... az Emberfia,... az Isten országa,... az élő Isten fia,... a feltámadás és az élet,.. az alfa és az omega, a kezdet és a vég...”

(Jn. 14,5,, 10,9,, 10,11,, 15,5,, 13,13,, 8,12,, Mt. 18,, 12,, 12,28,, 16,16,, Jn. 11,25,, Jel. 21,6)

Ahogy a búzaszemnek el kell halnia, hogy a talajban szétszóródott molekulákat magába fogadhassa, úgy az Emberfiának a földön kellett megtestesülnie, meghalnia és eltemettetnie, hogy minden molekulát – minket , embereket – magában egyesítsen.

„Bizony , bizony mondom nektek: ha a búzaszem nem esik a földre és nem hal el, egymaga marad, de ha elhal, sok termést hoz.” (Jn. 12,24)

Néhány sorral ezután olvashatjuk, hogyan vonatkoztatja magára a halált, és mit ígér számunkra:

„Én meg, majd ha fölemelnek a földről, mindeneket magamhoz vonzok.” (Jn. 13,52)

A halálon át végbemenő integráció és Krisztus feltámadása a keresztség és az Oltáriszentség misztériumában szüntelenül ismétlődik. Egy testté válunk Vele, az Ő testévé leszünk.

Az Oltáriszentség vételekor valóban az a benyomásunk, mintha Krisztust fogadnánk magunkba, ennél azonban többről van szó. Nem mi fogadjuk Őt, hanem Ő fogad el bennünket! Nem Ő , az „Édes Jézus” köti magát össze velünk az ostya színe alatt, hanem mi jutunk el a részünkről

tudatosan elvégzett áldozással Krisztushoz, aki mérhetetlenül felülmúl bennünket, aki mindannyiunkat magába ölel és elfogad. Karjaiba zár és Lényével eggyé válunk. Valamennyien élő sejtjeivé leszünk ennek a Krisztustestnek.

Jézus az egyedüli ősök, amely elég nagy és tág, tökéletes és univerzális ahhoz, hogy az emberiség molekuláit magába szívja, és magával egyesítse. A jelenlegi emberiség keresi az egységet. De az igazi közelség nem a térbeli távolság kérdése, s a valódi egységet nem tudják megteremteni a technika egyébként csodálatos alkotásai. Az egyetlen, ami egymáshoz kapcsol bennünket, az a szeretet. Ez a szeretet pedig Jézus Krisztus személye. Csak Benne fogja az emberiség egyszer a valódi és tökéletes egységet megtalálni.

(P. Henry Boulad: A szeretet dimenziói c. könyve alapján / megj: Ecclesia,1995.)

Naptár

jún. 10. Emléknapi; egy éve, hogy letettük a templom alapkövét. A

Szentmise után, körmenet indul a leendő templom kertbe.

Hitoktatás

Május hónappal véget ért, évváró Tedeum **jún. 10-én**, a 9 órai szentmisén.

Ezen a szertartáson a hittanra járó gyermekek hálát adnak Istennek a tanévért, megköszönik a tudást és ismeretet, amellyel gyarapodtak lelkükben, hitükben.

Az elsőáldozást idén is ősszel tervezzük. Szeptemberben lenne a közvetlen felkészítő időszak, az elsőgyónási alkalom, majd október első felében az Első szentáldozás. A szentséghez azok a 3. és 4. osztályos gyerekek járulhatnak, akik az idei tanévben hitoktatásában résztvettek.

A szerkesztő jegyzete...

Drága Feleim!

Könnyen lehet, hogy e megszólítás kissé bizalmasnak tűnő, ám nem szeretnék visszaélni helyzetemmel, hogy csak azért mert lehet, írok össze-vissza gátlástalanul. Megjegyzem, régóta várom, várjuk (a szerkesztőség), hogy mikor érünk oda, hogy annyi anyagot kapjunk innen-onnan, hogy dupla számot kelljen kiadni...

Ám e jegyzet nem ezért született.
Nem véletlen a megszólítás sem.

Azt tudja minden házas, családos és minden házasodni készülő, no és minden józan eszű gyermek, hogy a házasság szentségében a két ember eggyé lesz. Kiegészítik egymást. Mindenben.

Ezért: Drága Feleim!

Ha megszentelt helyen és azon kívül is szeretnénk kiegészíteni egymást és segítve a másikat építeni úgy a templomot, mint a közösséget, hát legyen a több rész eggyé. Úgy, mint a család. Mert a jövőben, úgy vélem jobban-rosszban, egészségben-betegségben, ..., jó volna eggyé lennünk. És úgy is maradnunk. Szuverén személyekként, de közösségként.

Egy Fél

A szerkesztéshez és kiadványunk tartalmassá tételéhez minden segítséget és ötletet szívesen fogadunk: a Schönstatti Családmozgalom pátyi családjai közül a Karvázy, Reményi és Schumicky család.

A szerkesztőség kijelölt táborhelye:
Karvázy, Széchenyi u. 6., 343-912